

Jumala kojast

Hoia oma jalga, kui sa Jumala kotta lähed, ja tule ligi kuulama.“ Kog. 4, 17.

On alati rõõmustav näha, kui koguduseliikmed külastavad koosolekuid. Need liikmed on ärksa vaimuga ja püüavad alati täieneda. Siiski ainult käimisest koosolekuil ei ole veel küllalt. Et koosolekud oleksid õnnistuseks, selleks tuleb panna tähele iseennast. Nagu ütleb Koguja, peame tuleme kokku selleks, et kuulata. Kuulmistki on tarvis õppida. Mõnelegi on kuulamine niisama raske kui kõnelemine. Kuulajate huvi oleneb küll suurel määral kõneleja võimetest. Tema ülesastumine, hääld ja palju muud etendavad siin tähtsat osa. Siiski kristlik elu nõuab iga ettekande tähelepanelikku kuulamist. Nii võidakse igast ettekandest kasu saada. Enam veel, meie täielik kuulamine võib saata palju kasu ka teistele. Juba oma keha hoiakuga me ilmutame kas huvi või ükskõiksust. Meie pealiskaudsus avaldab teistele halba mõju ja röövib teistelt lugupidamise kuulutuse vastu. Hooletult istumine, teistega kõne ajal sosistamine, lauluraamatu asjata lehitsemine, need on asjad, mis segavad kuulajaid ja juhivad nende mõtted ainest kõrvale. Igaüks harjutagu end pühaliku silmapilgu kohaseks hoiakuks; seda teha on meie püha kohus.

Hilinejad — ja need on õige harva kõige kaugeimal elavad liikmed — peaksid istuma uksele kõige lähemal asuvale vabale istmele. Heaks tunnistuseks enesevalitsemisest ja viisakusest on see, kui esimestena istujad mõtleavad ka teistele, jättes toolide reas otsmised istmed vabaks. Seega an'akse mõista, et ei mõelda mitte ükski endale, vaid ka teistele. Lõpupalvuse järele jäädagu veel netkeks istuma. Kõne ajal väljuda on väga ebaviisakas. Väljudes ärge tungige ukse poole, sealjuures teisi tõugates ja teistega kõneledes, vaid näidakse siin teatud mõõdukust, et pühakoja rahu saaks hoitud alal. Samuti oldagu pärast koosolekut omavahelises kõnelemises äärmiselt tagasihoidlik. Kui seda ei peeta meeles, siis võib koosolekust saadud vaimulik kasu kergesti kaduda. Neile asjadele mõtlemine toob nii meile enestele kui teistele suurt kasu. Õige ülespidamise kohta koosolekul leiame öde E. G. White sulest mitmesuguseid tähtsaid juhtnõure. Toome siin mõned neist:

„Ükski ei peaks tulema jumalakotta selleks, et siin magada; tukkumisele ei või anda maad koosolekul. Maaiallike toimingute juures ei muutu ükski uniseks ega uinu magama, sest olakse asjast huvitatud. Kas peaksime siis jumalateenistust pidama vähem tähtsaks? Selles peituvad ju meie igavesed huvid. Nõnda toimides me ei saa osa neist õnnistustest, mis Jumal tahab meile anda . . .

Meie peame igasse koosolekusse kaasa võtma elava veendumuse, et Jumal ja inglid on kohal, ja tegutsevad koos iga tõelise usklikuga. Astudes koosolekuruumi paluge Jumalalt, et ta kõrvaldaks kõik kurja teie südamest. Tooge ainult seda tema kotta, mida ta võiks õnnistada. Alandage oma põlved Jumala ette tema templis, ja pühendage temale tema omandus, mis ta on Kristuse vere läbi endale ostnud. Palvetage koosoleku juhataja ja kõneleja eest. Palvetage, et kõneleja läbi võiks tulla õnnistus kõikide peale. Püüdke sellest saada endale õnnistust. Jumal õnnistab neid, kes nõnda valmistuvad jumalateenistuse jaoks.

„Koosolekuruum võib olla väga lihtne, aga see on siiski Jumalast tunnustatud. Neile, kes Jumalat vaimus ja tões kummardavad, on see taeva väravaks. Uskliku hulk võib olla väike, aga Jumala silmis on nad siiski väga kallid.

„Kuna meid manitsetakse, et meie ei peaks oma koosolekuid maha jätma, ei ole need koosolekud siiski ainult meie jaoks. Meid peaks valdama suurem tulidus anda neid õnnistusi, mida me ise oleme saanud, ka teistele. Meie kohus on olla hoolsalt valvel Jumala au eest ja mitte anda ühtegi halba tunnistust, olgu see kas kurvas näoilmes või mõtlematute sõnade väljendamises selle kohta, nagu kitsendaksid Jumala nõuded meie vabadust. Jumal tahab, et meie oleksime isegi siin murede-, pettumuste- ja patu-maailmas rõõmsad ja tugevad tema sees. Meie näojooned, meelsus, sõnad ja iseloom peavad tunnistama, et on hea teenida Jumalat.“

Juhtigu need read meid jälle kord enese läbi katsumisele, et meie võiksime igal ajal „kannistada kõiges Jumala, meie Õnnistegija, õpetust.“ Tiit. 2, 10.

M. B.

Igapäevane teenistus pühapaigas

Preestrid, kes teenisid pühapaigas, olid jagatud kahekümne nelja vahetusse, kusjuures iga vahetus teenis kaks korda aastas, iga kord nädal aega. Leviidid olid jagatud samuti nagu rahvas. Rahvas tõi talled hommiku ja õhtu põletamisohvriteks; ja see osa rahvast, kes tõi tallesid teatud nädalal, saatsid samaks ajaks Jeruusalemma oma esindajad, kes aitasid kaasa templi teenistuses, kuna ülejäänud rahvas jäi kodu, korraldades erilise pühendus- ja palvenädala. Suurtel pühadel, nagu paasa ja äralepitamise-päev, kutsuti suur hulk preestrid korruga teenistusse püha maja juure, ja neid aitasid ka teatud hulk leviite.

Igapäevane teenistus koosnes talle ohverdamisest altaril põletamisohvrina õhtul ja hommikul, ja sinna juure kuuluvatest talitustest nagu lampidesse õli kallamisest ja nende põlemas hoidmisest, suitsutamissohru põletamisest, roaohvri ohverdamisest Aaroni ja ta poegade poolt, ja isiklike ohvrite nagu patu-, põletamis-, roaja tänuohvrite toomisest. Nende igapäevaste kohustuste kõrval oli veel palju teisi, nagu ohvrid puhtakssaamise ja pidalitõve pärast, naasiri ohver ja roojuse puhastamine. Oli vaja mehi, kes hoolitsesid tuha eest, kes muretsesid altarile puid põletamiseks, kes teenisid vahimeestena, avasid ja sulgesid väravad, ja hoolitsesid mitmete muude vajaduste eest. Templi sisemuses hakkas elu keema esimese koidukiire ilmumisel, ja tegevus kestis kuni hilisõhtul suleti väravad.

Veel oli hommikul pime, kui avati väravad ja inimesi lubati astuda sisse. Preestrite vahel heideti liisku, mis määras, kes pidi tooma ohvri, kes riputama vere, kes kõrvaldama tuha, kes põletama suitsutamissohru, kes täitma lambid õliga ja kes pidi muretsema veini joomaohvriks. Preestrid pidid möödustama öö templi sisemuses, kuna ainult vanemaid nende hulgast lubati heita puhkama. Teistelt oodati, et nad oleksid ärkvel ja valmis vastama kutsele. Hommikul, enne koitu, nad pesid end, ja kui saabus aeg liisu heitmiseks, siis olid nad kohal.

Kui määrati suitsutajat, siis ei võtnud liisuheitmisest osa need preestrid, kes olid juba varem suitsutanud. Siis, kui püha telk ehitati, teenisid Aaron ja ta pojad iga päev. Hiljem oli juba nii palju preestrid, et pidi heidetama liisku. Nii ei tulnudki ühel preestril kogu oma teenistusaja kestel rohkem suitsuda suitsutusohvri altaril, kui üks kord. Kuna see osa igapäevasest teenistusest tõi preestri ligemale jumalikule Ole-

vusele, kui üks teine osa, siis nähti selles tegevuses suurt eesõigust kui ka vastutust.

Kui preester astus pühasse paika ohverdama suitsutamissohru, siis tall, mis oli valitud hommikuseks põletamisohvriks, seisis juba kõidetuna põhja pool altarit. Talle kael lõigati noaga läbi ja veri koguti kuldseesse kaussi ning riputati altarile. Ülejäänud veri valati altari kõrvale maha. Pärast seda nüliti loom ja lõigati mitmeks tükiks. Sisikond asetati ühele selleks otstarbeks valmistatud marmorist lauale ja pesti. Selle järele viisid kuus preestrit lihatükid altarile, kus nad asetati korrapäraselt üksteise kõrvale ja põletati. Teine preester tõi jahu roaohvriks, kolmas tõi küpsetatud roaohvri ülempreestri jaoks ja neljas tõi joomaohvri. Kõik ohvrid soolati soolaga enne, kui nad asetati altarile.

Kuna kõik see sündis väljaspool pühapaika, siis samal ajal preester, kelle ülesandeks oli suitsutamine, oli astunud pühasse paika. Teda abistas harilikult teine preester, kes tõi kuldse nõus tuliseid süsi põletamisohvri altarilt ja aetas need suitsutamissohvri altarile. Preester, kelle ülesanne oli ohverdada suitsutamissohru, tõstis siis kaane suitsutamissohru-pannilt ja kallal suitsutamissohru tulistele sütele altaril. Kui suitsutamissohru suits tõusis üles pilvena, siis ta põlvitas altari ette vaikses hardumuses.

Preestriks võis olla see pühalikuks hetkeks, olla üks pühas paigas, Jehoova, vägede Issanda aukartust äratavas läheduses. Kuna see oli esimene ja ainus kord, millal ta nõnda teenis, siis polnud see temale harilikuks läbieluks. Ükski preester ei unustanud iial hetke, millal ta oli üks Jumalaga. Ja kui, nagu vahete-vahel juhtus, Issand end ilmutas armuaujärjel, siis Jumala pühalik ligiolek avaldas nii vägeva mõju preestri meelele, et ta ei unustanud seda iialgi. Ta oli näinud Issanda au, siiski oli jäänud elama.

Suitsutamissohru põletamine lõppes umbes samal ajal, millal preester oli lõpetanud hommikuse teenistuse põletamisohvri-altaril. Kui viimane tegevus — joomaohvri väljavalamine — oli lõpetatud, hakkasid leviidid laulma kiidulaulu, mille vahele preestrid mängisid hõbetrompetitega. Kui kõlasid trompeti helid, kumardasid preestrid ja palvetasid. Ülempreester astus templi trepile ja laialisirutatud kätega andis preesterliku õnnistuse rahvale. Seega lõppes hommikune teenistus. Õhtune teenistus, mis toimus kell kolm pärast lõunat, oli samasugune. Tapeti tall, riputati verd, ohverdati suitsutamisso-

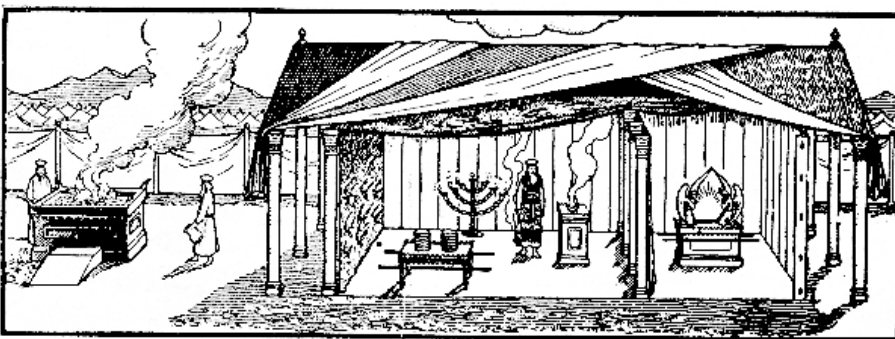
ohver, ja jälle anti preesterlik õnnistus. Pimeduses suleti templi väravad.

Nõnda toimus templiteenistus iga päev kogu aasta jooksul, välja arvatud hingamispäevad ja pühad. Hingamispäeval ohverdati ühe talle asemel kaks öhtul ja hommikul. Teatud pühade puhul tõsteti ohverdatavate tallede arv seitsmeni, muus osas aga jäi teenistus endiseks.

Tall, kes ohverdati igapäevasel teenistusel, oli põletamisohver. Ta oli toodud kogu rahva eest, kui kokkuvõtte ohvritest, mis oleks olnud tarvis tuua. Ta sisaldas peajooni iga liiki ohvritest: ta oli vereohver, tähendades äralepitamist; ta oli patuse asendaja ohver — „see peab tema eest heaks võetama“ (3. Moos. 1, 4); ta oli pühendusohver, mis täielikult oli antud Jumalale ja seepärast ka altaril täielikult põletati; ta oli ohver magusaks haisuks, „tuleohver magusaks haisuks Jehoovale.“ Salm 13.

Kuna hommiku ja õhtu ohver oli kogu rahva eest, aga mitte üksikisiku eest, siis ta ei teeninud ka üksikisiku huvisid. Kui iisraeliit patustas, siis pidi ta tooma ohvri templisse ja seal tunnustama üles oma patud. Alati aga polnud see siiski võimalik. Patustaja võis elada päeva-, või isegi nädala-teenikonna cemal Jeruusalemast. Tal oli võimatu tulla templisse iga kord, kui ta patustas. Sääraste juhtumite puhul tähendas hommiku ja õhtu ohver lepitust teatud ajavahe- miku jaoks. See „kattis“ patu kuni patune ise võis ilmuda pühapaika ja tuua isikliku ohvri.

Seda näitab meile kujukalt Hiiovi juhtum. „Tema pojad läksid ja tegid joodud igamehe koga omal päeval.“ Hiiovi 1, 4. Säärastel pidudel juhtus kahtlematult mõndagi, mis ei meeldinud Jumalale. Hiiovi ise mõtles, et ta pojad võivad patustada ja unustada toomast vajaliku ohvri. Sel põhjusel Hiiovi „tõusis hommiku vara üles ja ohverdas põletamisohvrid nende kõikide arvu mööda; sest Hiiovi mõtles: ehk mu pojad vahest on pattu teinud ja Jumala omas südames maha jätnud. Nõnda tegi Hiiovi kõigil päevil.“ Salm 5.

Pühapaik Iisraelis. Pühapaiga ehk templi ümber oli eesõu. Seal asus põletamisohvri altar ja pesemisõu. Pühapaik ise koosnes kahest ruumist: püha paik ja kõige pühama paik. Püha paigas oli laud leibadega, seitsmeharuline küünlajalg ja suitsuohvrialtar. Kõige pühamas paigas oli seaduselaegas, mille sees olid kümme käsku ja mille kaane peal seisis kuldsed keerubid.

Hiiovi ohverdas põletamisohvri iga oma poja eest. „Ehk mu pojad vahest on pattu teinud,“ ütles ta. Ta uskus, et see ohver toob lepituse teatud aja jaoks, kuni tuleb aeg, kus nad tunnustavad oma süüd ja on ise valmis tulema Jumala juure.

Niisama tõi ka hommiku ja õhtu ohver teatud aja jaoks lepituse Iisraelile. Ta tähendas nii pühendus- kui ka asendavat ohvrit. Isiklikest põletamisohvritest öeldakse, et „see peab tema eest heaks võetama.“ 3. Moos. 1, 4. Kui isiklik ohver oli nõnda „tema eest heaks võetud“, kas me siis ei või uskuda, et nõnda võeti ka rahvaohver rahva eest vastu?

Kristus suri kõikide eest. Pühad ja patused said ühesuguselt Kolgata ohvri osaliseks. Kui me olime alles patused, andis ta oma elu lunastamise hinnaks. Paljud ei kasuta seda ohvrit isiklikuks vajaduseks, kuid jääb tõsiasi, et Kristus suri ka nende eest. Tema veri kattis nende patu. Täielik ja küllaldane ohver oli toodud nende lunastuseks. Kristus on „kõikide inimeste, kõige enamasti usklike Önnistegija.“ 1. Tim. 4, 10. Iga hing, kes elab praegu, võlgneb oma elu eest tänu Kolgatale. Kui Tall poleks olnud tapetud maailma algusest, siis oleks Adam olnud ilma lootuseta. Sõnad: „Mil päeval sina sest sööd, pead sa surma surema,“ oleksid tema saatuse ära määranud igavikuks. Ilm. 13, 8; 1. Moos. 2, 17. Kuid Aadamat hoiti. Ta ei surnud. Tall astus tema asemele.

Nõnda on see ka nüüd. Jumal pole muutunud. Patt ja patused ei või elada. Patt on Jumala palge ees nüüd niisama vastik kui Eedeni aias. Patused võivad elada ja pääseda hukatusest ainult Kristuse lepitava vere teene läbi. Nad elavad, sest Tall suri. Neile on võimaldatud prooviaeg. Igapäev annab Kristus neile elu, et nad seeläbi „võiksid otsegu kätega katsuda ja leida.“ Apt. 17, 27.

Kui hommikul ja õhtul toodi ohvrid rahva eest ja esitati kõik möödunud öö või päeva jooksul tehtud patud, siis võime ka mõista, et mõned patud, mis sel viisil kaeti, jäid üles tunnustamata, ja võibolla ei tunnustatud neid ka kunagi hiljem. Võimatu on uskuda, et igaüks Iisraelis oleks kohe pärast üleastumist saanud teadlikuks oma patuse ja oleks üles tunnustanud oma patu; mõnikord võis mööduda teatud aeg patu teostamise ja selle ülestunnistamise vahel. Seda tuletati loomulikult mitu korda meele, kuni möödus nädalaid või kuusid enne ülestunnistamist. Kui nad aga jäid oma pattudesse, siis möödus nende armuaeg äralepitamise päeval. Kes

sellel päeval ei vaevanud oma hinge, „pidi saama oma rahva seast ära kaotatud“, see on, ta arvati väljaspoole kogudust. 3. Moos. 23, 29.

Tõuseb küsimus, kas kõik patud, mis kunagi tehti, kanti üle pühapaigale? Meie uurimus selgitas meile, et patud lepitati teatud ajavahemikuks hommikustel ja õhtustel ohverdamistel, kui tall tapeti põletamisohvri-altaril rahva eest. Talle veri, kes toodi põletamisohvriks, riputati alati „ümberringi altari peale.“ 3. Moos. 1, 5. 11. Juhtumil, kui ohverdati tuvi, siis pidi veri „välja pigistamata altari seina külge.“ Salm 15. Seepärast me võtame omaks vaate, et igapäevases teenistuses vere riputamine tähendas pattude ülekandmist põletamisohvri-altarile, ja et säärase ülekantud pattudega oli arvatud kõige rahva patud.

Kui me usume, et põletamisohver tõi lepituse patu eest, nagu on öeldud 3. Moos. 1, 4; kui usume, et igapäevane põletamisohver oli rahva eest, ja et ta tegi sama töö Iisraeli eest, nagu seda tegi Hiiohi põletamisohver poegade eest (Hiiohi 1, 5); kui usume, et oli peagu võimatu, et kõiki pattusid kohe teati ja üles tunnistati enne õhtu või hommiku teenistust, — siis näib olevat tõi, et kõikide pattude eest tehti lepitust teatud ajavahemikuks siis, kui tall ohverdati altaril.

Pole vaja korrata, et see ettelepitamine sai tõeliseks äralepitamiseks ainult siis, kui patustaja tunnistab üles oma patu ja tõi isikliku patuohvri; samuti saab patune päästetud Kristuse ohvri läbi Kolgatal ainult siis, kui ta võtab isiklikult vastu Kristuse. Jumala Talle surm Kolgatal oli kõikide inimeste eest, kuid ainult need, kes võtavad vastu tema ohvri ja teevad isiklikke pingutusi sellest ohvrast osa saamiseks, saavad päästetud. Talle surm juutide ataril oli kogu rahva eest, aga ainult need, kes kahetsevad ja näitasid usku, tuues isikliku ohvri, arvati äralepitamise päeval lepitatute hulka. Teised „kaotati ära“.

Siinjuures peab aga tähendama, et ülestunnistamata patud ei olnud kantud pühasse paika, vaid põletamisohvri altarile. Preestrid ei söönud põletamisohvri liha — see põletati täielikult altaril; nõnda ei kannud preester neid patte. 3. Moos. 1, 13. Verd ei pandud altari sarvedele, nagu see toimus patuohvri puhul, seda ei viidud pühasse paika, vaid preester pidi „vere riputama ümberringi altari peale.“ 3. Moos. 1, 5. 11; 4, 25. 30. 34. Seepärast on selge, et need patud kanti põletamisohvri altarile ja mitte pühasse paika.

Hommiku ja õhtu ohvrid olid sümboolsed mitte üksi lepitamisest, mis toimus talle läbi, vaid ka rahva pühendumisest Jehoovale. Ohver, mis täielikult põletati altaril, on tähendus nendest, kes end iga päev pühendavad Jehoovale,

kelle elu on pandud Jumala altarile, ja kes on tahtlikud järgima Tallele, kuhu ta iial läheb. Hommikul ja õhtul tõusid üles nende palved Iisraeli Jumala ette.

Ettepanemisleivad olid alatine ohver Jumalale ja seepärast võib neid vaadelda kui osa igapäevasest teenistusest. Need olid kaksteist kooki, asetatud kahes reas lauale, mis asus pühases paigas. Neid leibu uuendati igal hingamis-päeval, sel ajal, kui toimus preestrite vahetus. Nagu hommiku ja õhtu ohvrid tähendasid rahva igapäevast pühendumist Jumalale, mis olenes lepitavast verest, nagu suitsuohver tähendas Kristuse eestkostmist ja teeneid, ja nagu lambid küünlajalal tähendasid Jumala poolt valgust, mis paistab hingesse ja valgustab tema sõna, nii tähendasid ettepanemisleivad inimese olenemist Jumalast maise ja vaimuliku toidu saamisest, ja seda Kristuse teenete ja eestkostmise läbi, kes tuli kui eluleib taevast. Joh. 6, 48—51.

Seega tõi igapäevane teenistus lepituse talle vere läbi; eestkostmise suitsutamisrohu põlemisest tekkinud suitsupilve läbi; maise ja vaimuliku elu ettepanemisleibade läbi; ja valguse küünlajala läbi. Vaadates inimese seisukohalt, igapäevane teenistus kujutas pühendumist, mida esitas tall altaril; palvet, mida iseloomustas suitsutamise suits; äratundmist, et täiesti Jumalast oleneb meie igapäevane leib; ja arusaamist, et ainult Jumalast antud valgus, mis langeb meie eluteele, võib valgustada meie meeli ja eluviise. Igapäevane teenistus kujutas, et inimene vajab Jumalat ja et Jumal rahuldab täielikult selle vajaduse.

Sel viisil oli igapäevasel teenistusel üldine tähendus kogu rahvale. Kuid teine osa teenistusest oli erilise tähendusega, nimelt need ohvrid, mida tõi üksikisikud eralisteks otstarveteks. See ohverdamine oli jagatud kahte ossa: magusa lõhnaga ohver ja mitte magusa lõhnaga ohver. Magusa lõhnaga ohvrid olid toodud pühendumiseks, pühitsemiseks ja tänuks. Need olid põletamisohvrid, tänuohvrid ja roaohvrid. Mitte magusa lõhnaga ohvrid olid patu- ja süüohvrid. Välja arvatud roaohver, olid need kõik vereohvrid ja seega omasid lepitusliku väärtuse, kuigi nad polnud otseselt ohverdatud patu pärast. Põletamisohver oli pühendumiseks ja pühitsemiseks, kuid tal oli ka lepituslik tähendus. 3. Moos. 1, 4. Samuti oli tänuohvriga. Patustaja pani oma käed ohvri pea peale ja tappis selle templi värava juures; selle järele riputas preester verd altarile. See tegevus oli sama, mis põletamisohvri toomise juures, ja tähendas lepitust. 3. Moos. 3, 2.

Patu- ja süüohvrid olid kõige tähtsamad. Need tegid lepitust isiklike pattude eest ja andsid patustajale tagasi Jumala meelega.

Kuna nendest ohvritest on üksikasjalikumalt kirjutatud mujal, siis pole oluline siin laskuda üksikasjusse. Mõningad märkmed on siiski olulised.

Ohvrilooma verd ei viidud alati pühasse paika ega riputatud vaheteki ette. Seda tehti ainult siis, kui oli patustanud ülempreester või kogu rahvas. 3. Moos. 4, 5. 6. 16. 17. Kui patustas üks rahva liige või vürst, siis riputati veri põletamisohvri altarile väljaspool pühapaika ja ohvri liha söid ära preestrid. 3. Moos. 4, 25. 34; 6, 30.

Kui patustas ülempreester, siis polnud kõrgemat isikut, kes ta pattu oleks võinud kanda. Säärasel juhtumil ei söödud ohvrilooma liha, aga veri viidi pühasse paika ja riputati vaheteki ette. Samasuguselt talitati kui terve rahvas patustas. Liha ei söödud, aga veri viidi pühasse paika ja riputati vaheteki ette.

Kui patustas keegi rahva hulgast, ka vürst, siis oli olukord teissugune. Nende eest võis preesterkond kanda pattu. Seepärast söödi ohvri liha, ja preester, kes selle söi, võttis selle teoga endale üksikisiku patud. Kuna preester söi liha, siis veri pandi põletamisohvri altari sarvedele.

Sellest nähtub, et üksikisiku patud, mis olid üles tunnistatud, kanti pühasse paika kahel teel. Kui patustas ülempreester või rahvas, siis kanti patt verega kui vahendiga otsekohe pühasse paika. Kui aga patustas vürst või keegi rahva hulgast, siis kanti patt lihasöömise läbi preesterkonnale ja vere läbi põletamisohvri altarile.

Alguses, kui rajati pühapaiga teenistus, siis Aaron ja ta pojad teenisid iga päev pühapaiga esimeses osas. Ülempreester ohverdas roaohvri, hoolitses lampide eest, hoidis nad põlemas ja põletas suitsutamisrohtu pühas paigas. 3. Moos. 6, 19—23; 24, 2—4; 4. Moos. 8, 2. 3; 2. Moos. 30, 7. 8. Hiljem sai kombeks, et preestrid teenisid pühapaiga esimeses osas ja ainult erakorraliselt tegi seda ülempreester, nagu hingamispäeval või pühadel ja eriti äralepitamise päeval ja üks päev enne seda. On tähelepanuväärt, et igapäevases teenistuses ülempreester oli rietatud ametlikku ülempreestri riietusse, aga äralepitamise päeval astudes kõige pühamasse paika ta kandis preesterlikku valget riietust. 3. Moos. 16, 4. 23. 24.

Võttes kokku igapäevase teenistuse talitused pühapaigas, tõusevad esile eriti järgmised punktid:

1. Ohverdades talle põletamisohvri altaril hommikul ja õhtul, sai rahvas üldise lepituse teatud ajavahemikuks. Talle veri märkis ära tehtud patu ja võimaldas nende eest lepituse ajani, mil patustaja tõi isikliku ohvri, või kui

ta ei toonud, siis äralepitamise päevani. Talle keha tähendas Iisraeli pühendumist Jehoovale ja on ettetähenduslik Kristusele, kes „meid on armastanud ja on iseennast meie eest ära annud anniks ja ohvriks, Jumalale magusaks haisuks.“ Ev. 5, 2. Patud, mille eest toodi ohvreid hommiku ja õhtu ohverdustel, on, üldiselt rääkida, üles tunnistamata patud. Need ja samuti teised patud roojastavad Issanda pühapaiga. 4. Moos. 19, 13. 20.

2. Isiklikud ohverdamised pattude eest annavad pattude aruande, mis on juba andestatud. Iga patt kantakse aruandesse vere riputamise läbi hommiku ja õhtu ohverdamistel. Isiklikude ohvrite toomine märgib nende pattude andestamist. See on, nagu oleks peetud raamatuid ja ustavalt antud aru igast patust. Kui siis patustaja kahetseb oma pattu ja palub andestust, siis märgitakse tema nime juure andestus.

3. Ülestunnistamata pattude aruanne on põletamisohvri altaril väljaspool pühapaika. Ülestunnistatud patud on märgitud pühas paigas, või põletamisohvri altari sarvedel. Lõpuks siiski kõik ülestunnistatud patud saavad pühapaika. Kui preestrid söövad ohvrilooma liha ja riputavad vere põletamisohvri altari sarvedele, siis on sellega kantud patud, preestrite ohverdamiste ja ülempreestri igapäevase ohverdamise läbi, pühasse paika. (Eebr. 7, 27). Seega on meil õigus öelda, et kõik ülestunnistatud patud — ja ainult ülestunnistatud patud — on pühas paigas. Kui saabub äralepitamise päev, tulevad ainult ülestunnistatud patud Jumala ette, ja ainult need patused, kes kahetsemise ja ülestunnistamise läbi juba on saanud andestuse ja kelle patud on juba kantud pühasse paika, saavad siis lepituse ja nende patud kustutatakse.

Nõnda päev-päevalt läbi aasta kantakse patud pühasse paika ja roojastavad selle. See loomulikult ei kesta nii igavesti. Peab tulema arve tegemise ja puhastamise päev. Säärane päev oli äralepitamise päev. See oli kohtupäev, aasta suur päev.

Ole „Misjoniteadete“ lugeja!

Kas sa muretsed enesele „Misjoniteadete“ iga numbriga, või kas oled „Misjoniteadete“ tellija? Hoolitse, et sul oleksid „Misjoniteadete“ lugemiseks!

Viimne rahvapõlv

Lõpu ajal on Jumala rahval niisamasugune läbielu kui oli Hiiobil. Neid kiusatakse samuti, nagu kiusati Hiiobit, ja nad kaotavad oma maise seisukoha. Saatan saab voli vaevata Jumala rahvast. Samal ajal taandub Jumala Vaim maa pealt ja riiklikud seadused ei kaitse enam ülejäänud kogudust. Jumala rahvas jäetakse üksinda võitlusse pimeduse võimudega. Nad on meeletel nagu oli Hiiob, kuid nad jäävad kindlaks oma usule.

Lõpukoguduses jääb võitjaks Jumala tõde, ja saatan kaotab. Väitel, et käsku ei saa pidada, pole enam alust. Jumalal pole mitte ainult üks või kaks, kes peavad ta käsku, vaid terve hulk, 144.000. Nendes peegeldub täielikult Jumala kuju. Nad on tühistanud saatanat süüdistused taeva valitsuse õiguse vastu.

Kui saatan tõstis esimese süüdistuse Jumala vastu, siis tekkis taevast tõsine seisukord. Palju ingliseid uskus süüdistust. Nad seisid süüdistajaga ühel pool. Üks kolmandik ingliseid — neid võis kindlasti olla miljoneid — astus Jumala vastu koos oma juhi Lutsiferiga, kes oli kõrgeim inglite seas. See polnud tühi kriis. See ähvardas Jumala valitsuse olemasolu. Kuidas pidi Jumal nüüd talitama?

Oli ainus tee kuidas asja lahendada, et ei tõuseks enam mingeid küsimusi: tuua tõendus läbielude kaudu. Kas Jumala valitsus oli õige või mitte? Jumal ütles: oli; saatan ütles: ei olnud. Jumal oleks võinud hävitada saatanat. Kuid see ei oleks olnud tõendus, ja oleks tõusnud kahtlus Jumala vastu. Ei olnud teist teed, kui et kumbki pool pidi esitama oma tõendused, tooma ette tunnistajad, ja nõnda pandi asi erapooletule kaalumisele.

See pilt esitab meile kohtu käiku. Jumala valitsust süüdistatakse. Saatan on kaebaja ja Jumal süüdistatav. Teda süüdistatakse ebaõigluses, kuna ta nõudvat oma loodolevustelt seda, mida nad ei suuda täita, ja kuna nad ei täida tema käskusid, siis hävitavat ta nad; käsk olevat seejuures eriline eneseõigustamise alus; ja kuna käsk on Jumala iseloomu avaldus, siis on käsk seesama mis on Jumal.

Et Jumal võiks kaitsta oma seisukohta, peab ta näitama, et ta pole olnud vägivaldne oma nõudmistes, et käsk pole karm ja halastamatu, vaid vastupidi, käsk on püha, õige ja hea ning inimesed saavad teda pidada. Seetõttu on vajalik, et Jumal näitab ühe inimese, kes on pidanud käsku, ning ta on võitnud. Kui aga ei esine säärast juhtumit, siis Jumal kaotab ja saatan võidab. Tulemus oleneb ühest või mitmest, kes suudavad pidada Jumala käsku. Seega Jumal on kinnitanud oma valitsuse õigsuse.

Kuna on õige, et paljud on aegajalt püüdanud oma elu Jumalale ja on elanud eksimatult teatud ajajärgu, siis seletab saatan, et need on erijuhtumid, nagu näiteks Hiiobi elu, ega käi üldreeglite alla. Ta nõuab selget tõendust, kus ei saa kahelda ja kus Jumal pole vahele seganud. Kas võib tulla ette sääraseid juhtumeid?

Jumal on valmis vastama. Jumala Poeg lükkas ümber saatanat süüdistused ja tõendas, et need on valed. Lõplik tõendus aga on jäetud lõpuajastusse.

Viimsest rahvapõlvest valib Jumal omad. Mitte tugevad ega vägevad, mitte kõrged ega rikkad, mitte targad ega õpetatud, vaid päris harilikud inimesed võtab Jumal, ning nende läbi esitab ta oma tõenduse. Saatan seletab, et need, kes minevikus teenisid Jumalat, on teinud seda ebaseadusepärasel teel, et Jumal on soodustanud neid, ja temal, saatanal, pole olnud vaba ligipääsu nende juure. Kui talle oleks antud vaba võimalus esitada oma väited, siis oleksid ka need olnud võidetavad. Jumal aga olevat kartnud anda talle vaba voli. Anna mulle vaba võimalus, ütleb saatan, ja ma võidan.

Ja nõnda, et võtta jäävalt alus saatanat väidetelt; et teha selgeks, et tema rahvas teenib teda. ustavuse ja õigluse põhimõtetest actuna, ilma tasu soovita; et näidata, et tema nimi ja iseloom on puhas ebaõiglusest ja vägivaldsusest; et tõendada inglitele ja inimestele, et tema käsku saab pidada nõrgeimgi inimene kõige julgusetumas ja raskemas olukorras, — selleks lubab Jumal, et saatan saab vaevata tema rahvast äärmise võimaluseni. Neid ähvardatakse, piinatakse ja kiusatakse taga. Nad seisavad silma vastu surmaga, kuna on antud käsk kummardada metsalist ja tema kuju. Ilm. 13, 15. Kuid nad ei alistu. Nad on valmis pigem suurema kui patustama.

Jumal võtab oma Vaimu ära maa pealt. Saatanale on antud suurem võim kui tal seda on olnud kunagi enne. On tõsi, et ta ei või tappa Jumala rahvast, kuid see on ka ainus piir. Ja ta kasutab iga võimalust, mis tal on. Ta teab, mis on kaalul. Kas nüüd või ei ilalgi.

Jumal teeb veel ühe asja. Tema näilikult varjab end. Pühapaik taevast on suletud. Pühad kisendavad Jumala poole päeval ja ööl päästmise pärast, kuid ta ei näi kuulvat. Jumala valitud lähivad läbi Ketsemane. Neil on väike ettekujutus Kristuse läbielust, mis tal oli kolme tunni jooksul ristil. Näib, nagu peaksid nad võitlema oma võitluse üksinda. Nad peavad elama püha Jumala palge ees ilma eestkostjata.

Kuigi Kristus on lõpetanud oma vahemeheameti ja keegi ei saa enam pattusid andeks tema

teenimisest preestrina taevases pühapaigas, siiski on pühad Jumala armastuse ja hoole all. Pühad inglid valvavad nende üle. Jumal annab neile toitu, kaitseb neid hukkumise eest ja annab neile armu ja väge pühaks eluks (Laul 91). Ometi on nad veel maailmas, kiusatud, haavatud, piinatud.

Kas nad kannatavad välja läbikatsumise? Inimlikule silmale näib see võimatu. Kui vaid Jumal tuleks neile appi, oleks kõik hea. Nad on otsustanud vastu seista kurjale. Kui on vaja, võivad nad surra; kuid nad ei patusta. Saatanal pole väge — ega pole olnud kunagi — sundida kedagi patustama. Ta võib kiusata, ta võib meelitada, ta võib ähvardada, aga ta ei või sundida. Ja nüüd Jumal näitab nõrgematest kõige nõrgema läbi, et ei ole nüüd ega ole ka kunagi enne olnud vabandust patustamiseks. Kui inimesed lõpu koguduses võivad tagajärjekalt tagasi lüüa saatana pealetungi; kui nad suudavad seda teha sel puhul, kui kõik võimud on nende vastu ja pühapaik on suletud, milline vabandus on siis võinud inimestel kunagi olla patustamiseks!

Lõpuaja koguduses annab Jumal lõpliku tõenduse, et inimesed võivad pidada Jumala käsku ja saavad elada patustamata. Jumal ei jäta tegemata midagi, et tõendus oleks täielik. Ainus tingimus on pandud saatanale, et ta ei või tappa Jumala pühasid. Ta võib neid kiusata ja ähvardada; ning ta teeb selles oma parima. Ent ta kaotab. Ta ei suuda ahvatleda neid patule. Nad jäävad kindlaks läbikatsumises, ja Jumal vajutab nendele oma pitseri.

Lõpu koguduse pühade elu läbi saab tõeks, et Jumal on õiglane. Nende läbi ta lööb saatana ja võidab. Nemad moodustavad tähtsa osa Jumala plaanis. Nad lähevad läbi hirmsatest kannatustest; nad võitlevad nähtamatute jõududega taeva all. Aga nad on pannud oma lootuse Kõige kõrgemale ja nad ei saa häbisse. Nad on kannatanud nälga ja janu, kuid aeg tuleb, kus „neil ei pea enam olema nälga ega janu; ei peagi nende peale langema päike, ega mingisugust palavat. Sest Tall, kes on keset aujärge, peab kui karjane neid hoidma, ja neid juhatama elava vee allikate juure, ja Jumal võtab kõik silmapisarad nende silmist ära pühkida.“ Ilm. 7, 16. 17.

„Needsinased on, kes Talle järel käivad, kuhu ta iial läheb.“ Ilm. 14, 4. Kui lõpuks templi uks avaneb, kuulatakse häält: „Ainult 144.000 astuvad siia sisse.“ — „*Early Writings*“, lhk. 19. Usu läbi on nad tulnud siia temale järele. Nad on läinud temaga pühasse paika, nad on järginud temale ka kõige pühamasse paika. Ning ainult need, kes on järginud temale siin, järgivad temale ka seal. Nad on kuningad ja preestrid. Nad lähevad temaga koos kõige pühamasse paika, kuhu ainult ülempreester võis astuda. Nad seisavad Jumala ligemas läheduses. Nad

järgivad temale „kuhu ta iial läheb.“ Nemad mitte üksnes pole „Jumala aujärje ees, teenides teda ööd ja päevad tema templis“, vaid on ka öeldud, et neile „tahan ma anda minu omaenese aujärje peal istuda, nõnda kui minagi olen võitnud ja istunud Isaga tema aujärje peal.“ Ilm. 7, 15; 3, 21.

Kõige suurema tähtsusega sündmus pole mitte inimese õndsakssaamine, kuigi see näib nii tähtsana. Kõige tähtsam sündmus on Jumala nime puhtaks tegemine saatana valedest süüdistustest. Võitlus on lõpukorral. Jumal on valmistanud oma rahva viimseks suureks võitluseks. Saatan on samuti valmis. Otsustus on meie ees, ja see otsustatakse Jumala rahva elu läbi. Jumal toetub meile, nagu minevikus Hiibile. Kas tema usaldust on öieti tarvitatud?

On imeline eesõigus sellele rahvale oma tunnistuse läbi aidata õigeks mõista Jumala nime. On imeline, et meid lubatakse tunnistada tema eest. Siiski ei pea iial unustatama, et see on tunnistus eluga, mitte ainult sõnadega: „Tema sees oli elu; ja elu oli inimeste valgus.“ Joh. 1, 4. Nõnda oli Kristusega, nõnda peab ka olema meiega. Meie elu peab olema valguseks, nagu oli tema elu. Anda inimesele valgust on enam kui anda traktaat. Meie elu on valgus. Nii kuidas me e l a m e, nii anname teistele valgust. Ilma eluta, ilma elamiseta valgusele, jäävad meie sõnad üksi. Aga kui meie elu saab valguseks, siis on ka meie sõnades vägi. Meie elu peab andma tunnistuse Jumala poolt.

Võiks Jumala kogudus hinnata kõrget eesõigust, mis talle on antud! „Teie olete minu tunnismehed, ütleb Jehoova.“ Jes. 43, 10. Seal ei pea olema ühtki võõrast jumalat teie hulgas, s e e p ä r a s t olete teie minu tunnismehed. Salm 12. Võiksime olla tõesti tunnistajad, tunnistades, mis Jumal on teinud meie heaks!

Kõik need sündmused on tihedas ühenduses äralepitamise päevaga. Sellel päeval Iisraeli rahvas, olles üles tunnistanud oma patud, sai täielikult puhtaks. Neile oli juba varem andestatud, nüüd aga oli patt neist täielikult kõrvaldatud. Nad olid pühad ja ilma veata. Iisraeli leer oli puhas.

Meie elame taevase pühapaiga puhastamise suurel ajajärgul. Iga patt peab üles tunnistatama ja usus saadetama juba ette kohtusse. Kui Ülempreester astub kõige pühamasse paika, siis Jumala rahvas seisab silm silma vastu Jumalaga. Nad peavad teadma, et iga nende patt on üles tunnistatud, et ühtki patuplekki ei ole nende küljes. Pühapaiga puhastus taevas on olenev Jumala rahva puhastusest maa peal. Kui tähtis siis on, et Jumala rahvas oleks püha ja veata! Nendel peab olema iga patt kustutatud, et nad võiksid jääda seisma Jumala palge ees ja jääda elama hävitavas tuleleegis. „Kes teie olete kau-

gel, kuulge, mis ma olen teinud; ja kes olete ligi, tundke mu väge. Patused Siionis värisevad, vabisevad on salalikud kinni võtnud, nemad ütlevad: Kes meist võib elada ärapõletava tule juures? Kes meist võib elada igavese tuleleegi juures? Kes õiguses käib, ja räägib õigeid asju, kes põlgab kasu, mis liiategemisest tuleb, kes

oma käsi puistab, et nemad meelega kinni ei pea, kes oma kõrva kinni sulub, et ta veresüü nõu ei kuule, ja paneb oma silmad kinni, et ta kurja peale ei vaata — see peab üleval kõrges elama, tugevad kaljupealsed linnad on tema kõrge varjupaik; tema leib antakse temale, tema vesi on temal vististi.“ Jes. 33, 13—16.

Viimne kohus

Tänapäeval üha suureneb kaldumus mitte uskuda ihu ülestõusmist. Kõrgem kriitika on ülestõusmise mõtte juba ammu ära heitnud, ja sama teed käivad ka paljud alalhoidlikuma meelusega kristlased. Nad ei näe mingit vajadust keha ülestõusmiseks, sest nende arvates on tulevane elu täiesti vaimne.

Eelpool nimetatud põhjusel peetakse tulevane kohus mittevajalikuks. Kui hing on juba eeterliku olemise õndsuses, või kui ta on juba hukkamõistetute piinades, siis ei ole enam mõtet pidada tema üle kohut. See pidi toimuma juba enne kui otsustati tulevane saatus, mitte pärast. Usk, et pärast surma minnakse kohe õndsusse või hukatusse, tunnistab kohtu maailma lõpul mittetarvilikuks ja isegi korravastaseks.

Piibli seisukoht nende kahe küsimuse suhtes on kindel. On ihu ülestõusmine. Leiab aset ka kohus. Piibel õpetab neid mõlemaid. Meil on siin küsimus kohtu üle, seepärast koondame ka oma tähelepanu sellele; ainult mööda minnes peame tähendama, et palju enam rahuldab, kui usume, et lunastatute tulevane elu saab kujundatud kuidagi nii nagu see oli Eedenis, kus elasid Aadam ja Eeva, ja mis oli meie maa sarnane, siiski ilma patuta. Paistab olevat küllalt põhjust uskuda, et Jumal ei ole loobunud oma algplaanist. Ja kui ta ei ole sellest loobunud, siis peab olema ihu ülestõusmine.

Mõte kohtust maailma ajastu lõpul eeldab seda, et inimesed ei saa kätte oma tasu või karistust kohe pärast surma. Asjast nõnda aru saada on mõistusepärane, ka isegi siis, kui seda ei ole põhjendatud Piibliga. Paneme tähele seda küsimust rohkem üksikasjaliselt.

Uskudes karistust ja tasu me peame esiteks mõistma seda, et inimese eluaruannet ei saa täielikult lõpetada tema surmaga. Tema elu on lõpetatud, kuid tema mõju kestab edasi — „tema teod käivad tema järel.“ Kui me oleme vastutavad oma mõju eest — ja see on ka kindlasti nii, — siis ei ole võimalik meie eluaruannet lõpetada enne maailma ajastu lõppu.

Seda öeldes me ei taha salata, et surmaga on inimene lõpetanud eluteekonna. See tõepoolest on nii. Mis me tahame siin kindlaks teha,

see on nimeelt see, et inimese eluaruannet ei saa täiesti lõpetada surma korral, olgu siis, et kohus on juba määratud kõigile ühesuguse karistuse või palga. Tõepoolest, näib olevat võimalik väita, et on ette teada, kas teatav isik pääseb või läheb hukka, ja sel juhul võib teda juba ettenägevuse põhjal arvata kas ühte või teise kohta kuuluvaks. Selle asjaolu me võime võtta tõena, kuid see ei lahenda veel rasket küsimust. Tehud kuriteo kohta võib isegi maise kohtu otsust ette ära arvata enne otsuse tegemist ja kuulutamist. Kui kellegi pihta on tulistatud ja ta on saanud haavata, siis ei võeta kohtuotsuse aluseks mitte tulistamise silmapilgu seisukord, vaid tulistamise lõplik tulemus. Haavatu võib jääda ellu veel nädalaks või paariks. Ei saa nõuda, et kurjategijale tuleb kohe mõista karistus, sest haavatu elab veel ja haavajat ei saa süüdistada kui tapjat.

Inimene on vastutav rohkem kui ainult oma teo esimesel silmapilgul ilmnenu tuletuse eest. Paistab olevat tõenäoline, et kohtumõistmist pikendatakse niikaua, kui on saadud kõik andmed ja on tulnud aeg, kus võidakse anda asjale õige hinnang ja teha õige otsus. Kui lisame siia juure veel asjaolu, et ühed peavad saama palju haavu ja teised pisut (Luuka 12, 47. 48), siis selgub, et maailma kohut ei saa pidada enne, kui pannakse tähele kõik asjaolud ja tegurid. See võib teostuda ainult ajal, mille Jumal ära määrab — maailma ajastu lõpul. Sellega kooskõlas on ka ütlus, et Issand hoiab „ülekohtused kohtupäevaks, et neid peab nuheldama.“ 2. Peetr. 2, 9.

Ülekohtuste peale mõistavad kohut õiged. „Pühad peavad maailma peale kohut mõistma.“ 1. Kor. 6, 2. Nagu inglitel taevas on teha oma osa tööst, nii on ka lunastatutel. Jumal teeb oma plaani teatavaks omadele ja annab neile kohustused. Pühadele on antud niihästi kohtupidamise eesõigus kui ka vastutus. Inimlikult rääkides, see on seepärast, et Jumal ei taha riskida rahulolematuse või küsitlemiste hädaohuga. On mõeldav, et mõned inimesed, kellest arvatakse, et nad peaksid pääsema, lähevad hukka. Kui mõni puudub taevas, siis on võimalik, et tõuseb küsimus tema kohta — mispärast

ta puudub? See võib olla niisugune inimene, kes meile oli kallis, keda me armastasime ja kelle pärast me palvetasime. Nüüd ta on kadunud. Meie ei tea asjaolu, meie ei tea miks.

Kui me oleme võtnud osa kohtu tegevusest; kui me ise oleme tunginud asjasse ja pannud tähele tõendusi; ja kui kaaludes kõiki tegureid me oleme viimaks teinud järelduse, et see inimene ei ole tahtnud pääseda hukatusest, ja et tema ei oleks saanud olla õnnelik taevas, siis ei tõuse ühtki küsimust meie mõttes selle kohta, kas kohtuotsus oli õige või mitte. Meil oli osa kohtumõistmisest; me teame; me olime seal juures. Me oleme rahuldatud. Veel enam: niisugune korraldus kindlustab õige ja halastusrikka kohtumõistmise.

Mõned neist, kes lähevad kaduma, on meie armastatud; meie oleme nende eest palvetanud. Me tahame olla nendele sõbralikud nii palju kui võib. Keegi ei saa karistatud rohkem kui ta seda väärib; Jumala plaan on selle tõsiasja kindlustuseks.

Siin peab märkima, et pühadel on osa kohtumõistmisest nende üle, keda nad on tunnud. Kui osa põhjusest, miks Jumal laseb meil kohtumõistmisest osa võtta, seisab hilisemate võimalikkude küsimuste ja arusaamatuste ärahoidmises, siis peavad pühad kindlasti kohut mõistma oma-aegse rahvapõlve ja oma tuttavate üle. See asjaolu on kohutav, kuid samuti ka hea. Jumal ei taha, et võiks üles tõusta mõni võimalik küsimus või arvamine: „Mõned minu sõpradest on läinud kaduma, ma ei tea mispärast; mul pole olnud mingit võimalust näha miks see on läinud nii. Ma uskusin, et nad pidid saama päästetud. Ma tundsin neid paremini kui ükski teine. Ma soovin, et oleksin võinud rohkem teada nende elukäigust.“ Niisugust küsitlemist, muidugi, ei tule iialgi ette, sest selleks on Jumal juba kõik targasti korraldanud. Igaühks rahuldub Jumala õigusest ja halastusest. Jumal on koostanud oma kava täiuslikult. Meie saame teada seda, miks teatud inimesed peavad minema kaduma. Meil on osa kohtumõistmisest nende üle.

Kui eeltoodu on tõsi, siis ei saa olla kohtumõistmist kohe surma puhul. Üks grupp usklike palvetas ühe isemeelse noormehe pärast. Nad palvetasid päev päeva, aasta aasta järele, kuid ilma tagajärjeta. See noormees suri. Kuidas on nüüd kohtus? Need, kes teda tundsid, kes tema eest palvetasid, on alles elus. Kui nüüd pühad peavad selle noormehe üle kohe surma puhul kohut mõistma, siis peaksid nad kõik nüüd kohe surema, et võtta osa kohtumõistmisest selle noormehe üle. Teisel juhtumil peaksid noormehe üle kohut mõistma need, kes teda ei tunnud. Samasugune lugu oleks siis ka kõikide õelatega, kes kunagi on elanud. Nende üle ei saaks kohut mõista enne kui hiljemalt ühe rahvapõlve

möödudes pärast nende surma. Kui aga pühad ei mõista nende peale kohut ja seda teevad teised, kes neile olid tundmatud, siis on Jumala plaan nurjunud ja tühiseks saanud. Nii peame saama aru tõsiasjast, et kui õelate üle peab mõistatama kohut õigete poolt, siis ei saada seda mitte teha kohe pärast õelate surma. Jumal ütleb, et õelad hoitakse maailma lõpu ajastu kohtupäevaks.

On tõsi, et iga inimpõlve esindajad tunnevad oma kaasaegseid kõige paremini ja iga inimpõlve üle tuleb kohut mõista tema oma ajal olnud teadmiste kohaselt, seepärast ei või vana seaduse ajal elanud patuste üle kohut mõista uue seaduse aja taseme alusel. Samuti on tõsi, et enne kui võib toimuda õige kohtupidamine, peavad olema teada üldised põhireeglid ja põhimõtted. Selleks on vajalik teadmine ja õppimine, ja see teadmine peab haarama kõiki asjaolusid. Peab võetama arvesse Kristuse surm, tema lepitustöö ja tema õpetus. Kui mõtleme sellele, kas võisid esimese inimpõlve pühad mõista kohut oma sugupõlve õelate üle? Meile on nüüd selge, et kui kohtumõistmine leiab aset kohe surma korral, siis ei ole pühadel osa kohtumõistmisest. Kuid Jumal on teinud imestusväärse hea plaani. Jumala plaanis ettenähtud õigete osavõtmine kohtupidamisest teeb taeva julgeoleku paigaks ja moodustab kindla tõkke võimalikele küsitlustele ja kahtlustele.

Milles seisab kohtumõistmine õigetele? On selge, et pühade üle peab toimuma mingisugune uurimine enne, kui neid lubatakse minna igavesse õndsusse. Peab otsustatama, kas nende elu ja hoiak on niisugune, et neile võib usaldada igavest elu. See otsus peab olema tehtud enne, kui Issand tuleb neid koju viima. See ei ole õige asi, kui saata õiged õndsusse ja alles pärast seda langetada nende kohta õigeksmõistev otsus, samuti ei ole õige saata õelad hukkamisse ja alles hiljem teha hukkamõistev otsus. On ikka olemas kindel kord. Õelad ei hävitata enne kui tuhande aasta lõpul. Ilm. 20, 4. 5. Nii jääb pärast Kristuse tulekut küllalt aega õelate üle kohut mõista. Aga nii ei talitata õigetega. Kui neile üldse mõistetakse kohus ja määratakse tasu, siis peab see olema tehtud enne Issanda tulekut, sest kui Issand tuleb, siis on temal kaasas palk õigetele. Ilm. 22, 12. Sellest järeldades peab õigete seisukoht olema varem kindlaks määratud.

Mõned on esitanud vastuväiteid sellele õpetusele. Nad ei usu, et kohtumõistmine õigetele on enne Issanda tulemist. Aga see õpetus on järjekindel. Õigete saatus peab olema kindlaks määratud enne Issanda tulemist, sest kuidas saaks teisiti teada, keda tuleb päästa? Kui vastuväide on sihitud sõnale „eeluurimiskohus“, siis võib selle asemel otsida kohasema sõna.

Me nõustume sellega, et nimetatud ajal ei toimu veel kohtuotsuse täidesaatmine. Piibel nimetab seda aega „kohtutunniks“, see erineb teisel nimetatud „kohtupäevast“. Ilm. 14, 7; Ap. t. 17, 31. Me usume, et sõna „eeluurimiskohus“ sobib kõige paremini õigete asja harutavale kohtule.

Kui kohtus esitatakse otsustav küsimus, kes pääseb, siis peavad inglid olema seal juures, ja nad peavad andma oma tunnistuse ja jälgima asja käiku. Taan. 7, 9. 10. Inglid on huvitatud meie heast käekäigust, sest nad on olnud teenijad vaimud. Meie peame kord nendega üheskoos elama ja nendega seltsima. Seepärast on inglitel õigus teada, keda lastakse taevastesse eluasemette. Nii on see ka Jumala plaanis. Inglitel on olnud tegemist patu tagajärgedega. Nad on näinud Luciferi langemist. Nad on näinud miljoneid ingleid langevat ühes Luciferiga. Nad on näinud Õnnistegijat kannatamas ja suremas. Inglid tunnevad viletsusi, mis patt on põhjustanud. Seepärast on inglitel tõsine soov teada, kes inimestest saavad igavese elu. Inglid ei soovi enam korrata kogemusi patuga, millest nad on juba läbi läinud. Seepärast on Jumal targa plaaniga võimaldanud inglitele osavõtu kohtulikust uurimisest.

Äralepitamise-päev on kohane ettetähendus kohtupäevale. Lugejal oleks kasulik veelkord läbi uurida peatükk äralepitamise-päevast käesoleva harutelu valgel. Äralepitamise-päeval lahutati õiged õelatest. Otsus lahutamiseks olenes täiesti sellest, kas keegi oli või ei olnud mitte tunnistanud oma pattusid. Need, kes olid toonud ohvri ja toimunud jumalateenistuse korra järele, olid oma patud andeks saanud. Aga need, kes oma pattusid ei tunnistanud, pidid saama oma rahva seast ära kaotatud. Meil ei ole teada, et oleks peetud mingit aruannet maises pühapaigas nende üle, kes sinna aasta jooksul töid ohvreid. Kuigi see oli võimalik, on vaevalt usutav, et niisugust aruannet peeti. Siiski me teame, et riputatud veri iseenesest moodustas aruande. Jumal oli käskinud tuua ohvreid, ja me usume, et Jumal võttis tõsiselt oma käsku ning võttis arvele need, kes teda teenisid tões ja õiguses. Need isikud on Jumala raamatus üles tähendatud ustavatena.

Kohtumõistmisest viimselpäeval on kirjutatud: „Ja keda ei leitud eluraamatusse kirjutatud olevat, seda heideti tulejärve.“ Ilm. 20, 15. See kirjakoht mainib kindlasti eluraamatut ja rõhutab, et ainult need päästetakse, kelle nimed leitakse eluraamatus. Pane tähele ütlust: „Keda ei leitud eluraamatusse kirjutatud olevat.“ See ütlus tähendab, et raamatust uuritakse, kelle nimed on sisse kantud. Milline on see uurimine? See on nagu oleks antud käsk: „Vaata, kas see nimi on raamatus!“ Küsimusele tuleb vastus: „Ma olen leidnud selle nime“, või: „Ma ei ole

leidnud seda nime“. Kumbki vastus näitab uurimist. Lause: „Keda ei leitud olevat eluraamatusse kirjutatud“, tõendab, et seal on raamatute läbivaatamine, mille tulemuseks on eraldamine lunastamiseks või hukkasaatmiseks.

On täiesti arusaadav, et taevas peetavate aruannete uurimine peab olema enne Issanda tulemist. Ime on vaid see, et mõni võib seda tõsiselt või avameelselt kahelda. On kindel, et Jumal võib iga inimese saatuse otsustada õiglaselt ainsa silmapilguga. Kui ta tahaks, siis ta võiks eksimata täpsusega määrata ühe osa inimekonnast hukkamisele ja teise osa pääsmisele. Aga Jumal ei tee seda, vaid ta lubab inglitel ja inimestel osa võtta kohtumõistmisest, mis on olulise tähtsusega. Jumal peab tulevase elu julgeoleku võimalikult kindlustama. Inimesed peavad olema veendunud täide saadetud nuhtluse õigsuses ja seda nende oma kindlakstegemise põhjal. Inglid on olnud teenijad vaimud, ja nad on pidanud raamatuid. Seepärast peavad miljonid inglid olema kohal, kui pühadele mõistetakse kohut. Taan. 7, 10. Jumal teeb tuleviku kindlustamiseks kõik, mis on vajalik. Taevas ja maa peab olema kaitstud hädaohu vastu. Jumal ei taha võtta korruga miljoneid inimesi taeva ausse ja igavese elu eesõigustesse ilma et ta peaks enne inglitega nõu selle üle.

Olgu veel toonitatud: Inglitel on olnud patu pärast mõnesuguseid kurbi kogemusi. Nad on näinud langevat miljoneid kaasingleid. Nad on näinud Kristust suremas ristil ja nad on teadnud Isa muresid patu pärast. Kas siis inglid ei peaks olema huvitatud miljonite lunastatud patuste vastuvõtmisest igavesse ellu? Kas inglid ei peaks saama kindla veende, et inimeste vastuvõtmine taevasse ei tähenda ühtlasi patu sissetoomist taevasse? Inimlikult öeldes, me usume, et inglid peavad saama sellekohase kinnituse ehk tagatise. Me usume ka, et Jumal annab selle neile, sest inglid on kohal, kui otsustatakse õigete saatuse. Nii nagu pühad võtavad osa hukkamõistmisest õelatele, nii võtavad inglid osa kohtumõistmisest õigetele. Selline korraldus kindlustab tuleviku. Selle tõttu ei või enam tõusta küsimusi kellegi südames, sest Jumal on need juba ette ära kõrvaldanud.

Tuhande aasta jooksul on parem võimalus tutvuda inglitel meiega ja meil inglitega. Sest kui inimestele ja inglitele kohut mõistetakse, avaneb meil võimalus inglitega üheskoos töötada. Nii inimestel kui inglitel on kaaslasti, kes peavad hukkuma, ja nende vastu tuntakse siis erilist huvi. Jumal kaitseb kõikide huviseid nii, et patt ei tõuse enam teist korda. Inglid on pidanud aruandeid, mis on kirjutatud raamatutesse — see on nende kiri. Kui tehakse lõppotsus, kas neile ei peaks siis antama või-

malus aruannete uurimiseks? Inglitel tuleb osa võtta ka kohtuotsuste täideviimisest. Ilm. 20, 1—3; 18, 21; Esek. 9, 1—11. Kohtuotsuse täideviimisega inglid tunnistavad selle otsuse ühtlasi õigeks. Ilm. 16, 5. 7. Seda võivad nad teha seepärast, et nad teavad kõiki asjaolusid.

„Isa armastab Poega ja on andnud kõik tema kätte.“ Joh. 3, 35. Me ei tea mispärast Isa on andnud kõik Poja kätte, aga et see tunnistus esineb korduvalt Pühakirjas, siis võib sellest mõista, et Jumal tahab, et seda teaksime. Lisaks ülalmainitud väitele pange tähele järgmist: „Kõik sa oled tema jalgade alla pannud.“ Heebr. 2, 8. „Kõik on minu kätte antud minu Isast.“ Matt. 11, 27; Luuka 10, 22. „Sina oled temale andnud meelevalla kõige liha üle.“ Joh. 17, 2. See meelevald seisab nimelt kohtumõistmises. „Sest Isa ei mõista kohut ühegi peale, vaid kõik kohtumõistmise on tema andnud Poja kätte.“ Joh. 5, 22. Kristus on „Jumalast seatud elavate ja surnute kohtumõistja.“ Ap. t. 10, 42. Jumal tahab „maailma peale kohut mõista õiguses ühe mehe läbi, keda ta selleks on seadnud.“ Ap. t. 7, 31. See hõlmab ka kohtuotsuse täideviimise, sest Isa „on temale andnud meelevalla kohut pidada, sest et ta on Inimese Poeg.“ Joh. 5, 27. Tegelikult on see võimu üleandmine Pojale hästi lühidalt ja tabavalt avaldatud Kristuse enese poolt. „Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal.“ Matt. 28, 18. See ei jäta enam kahtlust Kristusele antud võimu ulatuse kohta. See on kõikvõim taevas ja maa peal. Need Pühakirja väited muutuvad väga huvitavaks, kui panna tähele nende sõnastust. Isa omas kõik need õigused, aga mõnel põhjusel ta parandas need Pojale. Pange tähele kuidas Jumal on oma Pojale „andnud meelevalla“, temale „kätte andnud“ ja teda „seadnud kohtumõistjaks“. Kõik, mis Isa omas, andis ta Pojale. Kord minevikus alistas Isa kõik asjad Kristusele ja käskis temal valitseda ja kohut mõista. Seega ta andis temale kõik meelevalla taevas ja maa peal.

Eelmainitud keerdküsimuse läbi on tulnud ilmsiks Jumala iseloomujoon, mis on väga lohutav. Jumal oleks võinud käituda mässajatega mitmet viisi. Tal ei oleks tarvitsenud tähele panna saatana süüdistusi. Aga ta alandas end ja laskis oma seisukohta uurida, et selle üle saaks otsustatud tõsiasi ja tõenduste järele. Ta oleks võinud oodata ja lasta loodolevustel ise otsustada oma asja. Aga ta teadis, et tema asi on õiglane ja et see kannatab välja iga suguse proovi. Ta oli kõiges ülimal määral aus ja õiglane. Selle tõttu võime uskuda, et ka tulevane kohus toimub seaduse piirides ja on kooskõlas kõrgeima õiglusemõistega. Jumal ei ole kättemaksuhimuline ega otsi selleks võimalust. Ta tahab, et kõik inimesed tuleksid tõe-

tundmisele ja pääseksid, sest Jumalal ei ole head meelt õela surmast.

Jumal oleks õnnelik, kui ta saaks päästa kõiki. Aga ta ei või seda teha, sest mõnel põhjusel ei oleks see hea. On inimesi, kes ei soovi pääseda nende seaduste läbi, mis võimaldavad elu. Seadused ehk käsud, mis Jumal on andnud meile juhatuseks, on elu seadused, ja neist ei ole lubatud üle astuda. Ühiskond ei või püsida siin ega taevas, kui inimesed ei jäta maha üksteise tapmist. See on niisugune tõde, et ükski ei soovi selle vastu vaielda.

Tapmine tuleb vihkamisest. Elu ei oleks kindel taevaski, kui seal lubataks elada kellelgi, kes vihkab oma venda või ligimest. Sellistes olukordades rahu ja kooskõla oodata oleks asjatu. Inimesed on küllalt näidanud, et vihkamine viib tapmiseni; rohkem tõendus selleks ei ole vaja. Kui Jumal soovib rahulikku taevast, siis ta peab sealt välja jätma tapjad. See tähendab, et taevast peavad jääma välja kõik need, kes kedagi vihkavad.

Aga selles peitub veel sügavam mõte. Ainus mõjuv vastuabinõu vihale on armastus. Ainult see, kes armastab, on kaitstud hädaohu eest. Armastuse puudumine tähendab vihkamise tekkimist varem või hiljem. Sellest järeldades on armastus eluseadus. Ainult see, kes armastab, on kooskõlas Jumala käsuga ja ainult tema omab õiguse elamiseks. Seda eluõigust ei peaks mitte kaalule pandama seega, et tulevases maailmas lubataks püsida vihavaenul. Kes kannavad eneses viha, need rikuvad eluseadust. Niisuguseid inimesi päästa ei ole hädaohuta, isegi siis mitte, kui nad soovivad päästmist. Taevas ei pea olema tapjaid ega kedagi, kes üle astub käsust, mis ütleb: „Sina ei pea tapma.“ Sama tõde on maksev kõigi Jumala käskude suhtes.

Kui Jumal laseb inglitel ja inimestel istuda kohtujärjel, siis ta annab seega neile suuremad õigused kui neil oleks olnud ainult kaastöölise osas. Pidage meeles, et meile antakse kohtus isiklikke ülesandeid ja see on vajalik tuleviku pärast. Aga sellel on veelgi suurem tähendus: Kui Jumal laseb pühadel ja inglitel kohtumõistmisest osa võtta, siis nad tõelikult hakkavad uurima Jumala tööd. Seadused, põhimõtted ja määrused, mis käivad inglite ja inimeste kohta, tulevad järeleuurimisele. Teatud mõttes mõistetakse siis kohut Jumalale. Room. 3, 4.

Selle asjaolu tõttu muutub veel selgemaks miks võitluse lõpul inimesed ja inglid avaldavad võimsalt oma usaldust Jumala õiglusele ja pühadusele. Siis on saadud vastus kaua püsinud suurele küsimusele: Kas on Jumal õiglane, või on saatana süüdistused õiged? Võitluse lõpul ütleb vete ingel: „Issand Jumal, sa kõigeväeline, tõelised ja õiged on sinu kohtuotsu-

KUULUTUS NOORTELE

JUMALA KAASTÖÖLISED

Teie võimsuses seisab rohkem saavutada kui harilikud võimalused seda lubavad. Inimene on, nii kui Jumal ise ütleb, Jumala laps. „Meie oleme nüüd Jumala lapsed, aga ei ole veel avalikuks saanud, mis me tulevikus oleme; aga me teame, et me tema ilmudes oleme tema sarnasd, sest me näeme siis teda nagu tema on. Ja igauks, kellel on niisugune lootus temale, puhastab ennast, nõnda kui temagi on puhas.“ Sinu eesõigus on lahkuda sellest, mis on madal ja hädaohtlik, ja tõusta kõrgele tasemele — olla hinnatud inimestest ja armastatud Jumalast.

Usuline töö, mis Jumal annab noortele, samuti vanadele, näitab Jumala lugupidamist neile kui oma lastele. Ta käseb neid valitseda iseennast. Ta kutsub neid osa võtma oma suurest lunastamise ja ülesehitamise tööst. Nagu isa võtab oma poja kaasosanikuks oma ettevõttesse, nii ka Jumal võtab oma lapsed oma kaastööliseks. Me oleme kutsutud töötama koos Jumalaga. Jeesus ütles: „Otsegu sina oled läkitanud minu maailma, nõnda minagi olen läkitanud maailma.“ Kas sina tahaksid olla pigem Jumala laps kui et olla saatana ja patu ori ning et su nimi on kantud Kristuse vastaste nimekirja?

Noortele on tarvis Jumala armu, et nad võik-

sid teostada kristluse põhimõtted igapäevases elus. Ettevalmistus Kristuse tulekuks on õige siis, kui püütakse Kristuse abiga tõsta oma väärikust. Iga noore eesõigus on kujundada oma iseloom ilusaks ja õilsaks. Ja selleks on tarvis olla lähedases ühenduses Jeesusega. Tema on meie jõud, tugevus ja vägi. Me ei või silmapilgukski loota enese peale . . .

Püüd kõrgemale

Ükskõik kui suured või väikesed on teie talendid, mõelge sellele, et kõik, mis te omate, see on teile usaldatud. Jumal saadab teile läbikatsumisi, et te võiksite seeläbi õppida tundma oma võimeid. Temale te võlgnete oma olemasolemise. Temale kuuluvad teie keha-, vaimu- ja hingejõud, ja tema jaoks peate teie neid tarvitama. Teie aeg, teie mõju, teie võimed, teie teadmised, — kõik need tuleb panna selle arvele, kes annab kõik. Kõige paremini kasutab tema andeid see, kes tõsiselt püüab teostada tema plaani inimeste seisukorra tõstmiseks.

Jatka seda tööd, mis sa oled alanud, et saavutada üht võitu teise järele. Hari end teatavaks otstarbeks. Pea silmas kõrget taset, et sa suudaksid teha üha rohkem head, nõnda peegeldades Jumala auhiilgust. — *The Youth's Instructor*, 25. I 1910.

SAATAN, TUGEV VASTANE

Langenud inimene on saatana vang. Jeesuse Kristuse ülesanne on vabastada inimest saatana võimusest. Inimene oma loomult on kalduv järele andma saatana ahvatlustele, inimene iseenesest ei suuda vastu panna sellele kohutavale vastasele, olgu siis, kui Kristus, vägev võitja, on temas, juhtides tema soove ja andes talle jõudu. Jumal üksi

võib piirata saatana võimu. Saatan on hulkumas mööda maad sinna ja tänna. Ta ei lahku oma vahipostilt ainsakski silmapilguks, sest ta ei taha kaotada ühtki võimalust hingede hävitamiseks. On tähtis, et Jumala rahvas sellest teab, sest siis ta võib hoiduda kõrvale tema võrgutusköitest.

Saatan moondab enese

Saatan valmistab oma võrgutused niisugusel viisil ette, et viimses võitluses Jumala rahva vastu ei võidaks märgata, et tema see on. „Ja see ei ole ime; sest saatan ise moondab ennast valguse ingliks.“ Kuna paljud eksitatud hinged arvavad, et saatanat ei olegi, siis on tal kerge neid vallutada, ja ta töötab nende kaudu. Saatan teab paremini kui Jumala rahvas ise milline võim neil võib olla tema vastu, kui nende tugevus seisab Kristuses.

Kui palutakse alandlikult vägevalt Võitjalt abi, siis nõrgemadki usklikud, pannes kõige oma lootuse temale, võivad edukalt tagasi tõrjuda saatana ja tema väed. Saatan on liig salakaval, ta ei tule avalikult ja otsekoheselt välja oma kiusamistega, sest siis ärkaksid kristlate uinuvad jõud, ja tal tuleks arvestada tugeva ja võimsa Päästjaga. Ta hilib märkamatuks ligi, ja moondatult töötab ta „sõ-

sed.“ Teine ingel ütleb: „Õige oled sina, Issand.“ Hulga rahva hää l taevast ütleb: „Halleluuja, õndsus ja austus ja vägi olgu meie Jumalale, sest tõelised ja õiged on tema kohtud.“ Need, kes said võidu metsalise ja tema kuju üle, ütlesid: „Õiged ja tõelised on sinu teod, sa rahvaste kuningas.“ Kui Jumal võtab valitsuse enese kätte, siis kuulduv „hulga rahva hää l otsegu kange pikse müristamine, ja need ütlevad: „Halleluuja! Sest Issand, meie kõigeväeline Jumal, on võtnud kuningliku valitsuse enda kätte.“ Kui „maailma kuningriigid on meie Issanda ja tema Kristuse päralt saanud,“ kui süüdistaja on lõplikult välja heidetud, siis seatakse üles Jumala ja Talle aujärg. Siis täitub meie auline lootus. Ilm. 16, 5. 7; 19, 1; 15, 3; 19, 6; 11, 15; 12, 10; 22, 5.

nakuulmatute laste" läbi, kes endid peavad jumalakartlikeks. Saatan teeb äärmisi jõupingutusi, et nõrgestada, kiusata ja eksitada Jumala rahvast.

Tema, kes julges tulla meie Issanda ette, et teda kiusata ja pilgata, tema, kellel oli võim viia Jeesust templi harjale ja kõrge mäe otsa, kasutab oma võimu iseäralisel määral praeguse rahvapõlve vastu, kes on tunnetuselt palju alamad oma Issandast, ja kes ei tea peaaegu midagi saatana kavallusest ja jõust.

Imelisel viisil mõjutab ta neid, kellel on loomult kalduvus täita tema käskusid. Saatan rõõmustab selle üle, et inimesed peavad teda väljamõelduseks. Kui tema üle heidetakse nalja, kui teda esitatakse mingi kentsaka kuju näol, või mõne looma näol, siis see meeldib talle. Teda peetakse alamaks kui ta on, ja seetõttu on inimesed täiesti ette valmistamata tema kavallate plaanide vastu ja tal on peaaegu alati edu. Kui oleks mõistetud tema võimu ja kavallust, siis oleksid inimesed endid ette valmistanud, et temale vastu panna.

Võitlus iga hinge pärast

Ma nägin kuidas kurjad inglid püüdsid võita hinge enesele, ja Jumala inglid panid neile vastu. Kokkupõrge oli äge. Kurjad inglid kogunesid hingede ümber, avaldasid üle kogu maa rikkuvat mõju ja panid jahmatama kõikide meeled. Pühad inglid murega jälgisid neid hinge, ja soovisid tõrjuda saatana väed. Aga heade inglite ülesanne ei ole juhtida inimesi vastu nende oma tahtmist. Kui nad langevad vaenlase kätte ega saa vastu panna, siis Jumala inglid ei või teha muud kui takistada saatana vägesid, et nad ei saaks neid tappa, kuni näitakse hädaohus olijaile rohkem valgust, et neid mõjutada üles tõusma ja taeva poole vaatama abi oodates. Jeesus ei saada oma ingleid, et päästa neid, kes ei tee midagi enese väljaaitamiseks.

Kui saatan näeb, et temal on üks hing minemas kaduma, siis teeb ta äärmisi jõupingutusi, et hoida teda tagasi. Ja kui inimene saab aru hädaohust, milles ta viib, ja kui ta oma ahastuses ja hädas vaatab Jeesuse peale, et saada temalt jõudu, siis lööb saatan kartma, et ta võib kaotada oma vangi, ja ta kutsub oma inglid tungima kallale armetule hingele, ja ta moodustab pimeduse müüri tema ümber, et taeva valgus ei saaks paista tema peale. Aga kui see, kes on piiratud pimedusest, jääb kindlaks ja oma abituses ja nõrkuses paneb oma lootuse Kristuse vere läbi pakutud armu peale, siis Kristus kuuleb usus avaldatud tõsist palvet ja saadab inglite väed, kes suudavad teda päästa.

Saatan ei suuda vastu panna, kui pöörduakse tema vägeva vastase poole, sest ta kardab ja väriseb Kristuse jõu ja majesteetlikkuse ees. Härdad palve hääle peale saatana väed värisevad... Ja kui inglid, kõikvõimsad, varustatud taevase raudrüüga, tulevad appi nõrkenud ja tagaetud hingele,

Hingamisepäevakooli aruanne

4. veerand 1939.

Hingamispäeva toolid	Kogutute liit	Kooli liitmed	Keskm. olem. aj.	Õnnetuste %	Alati tohtel	Õppem. õppe- liff õppinud
1. Antsla	22	12	20	167	4	—
2. Velle	7	7	9	128	4	1
3. Kärkla	21	16	20	125	8	—
4. Abja	12	12	14	117	—	—
5. Lõrva	24	26	30	115	—	—
6. Baadremaa	18	18	20	111	5	—
7. Võltjamaa	57	64	70	109	61	—
8. Kullamaa	14	16	17	106	5	—
9. Tapa	20	22	23	104	16	15
10. Abja	16	16	16	100	10	1
11. Halliku	11	11	11	100	6	—
12. Jõgewa	22	23	23	100	6	4
13. Sõrve	5	5	5	100	3	—
14. B.-Kummu	12	17	16	94	16	—
15. Bibula	11	14	13	92	2	—
16. Valga	50	35	32	91	10	—
17. Türi	31	29	26	90	5	—
18. Karja	24	21	19	90	—	—
19. Pelteri	33	35	31	89	—	—
20. Jõhvi	17	17	15	88	11	—
21. S.-Jaani	28	34	30	88	—	—
22. B.-Kõela	7	8	7	85	5	—
23. Saapjalu	33	38	32	84	5	2
24. Otepää	15	13	11	84	1	—
25. Värnu	98	104	88	84	30	18
26. Koogiste	11	11	9	82	3	—
27. K.-Kavastu	22	22	18	81	3	—
28. Tallinn 1.	192	247	201	81	51	20
29. Sutlepa	5	5	4	80	—	—
30. K.-Kõmme	15	15	12	80	3	—
31. Määri	27	23	18	78	11	—
32. Kärnu	16	17	13	77	—	—
33. B.-Kõmme	14	13	10	77	8	—
34. Tallinn 2.	205	189	145	76	27	7
35. Rapla	12	16	12	75	—	—
36. Baldiski	1	4	3	75	2	1
37. Rafivere	66	59	44	74	12	—
38. Mävere	11	9	6	67	3	—
39. Emmaste	5	6	4	67	—	—
40. Pihavere	6	6	4	67	—	—
41. Viljandi	34	34	23	67	4	—
42. Võru	25	24	16	66	—	—
43. Muhu	18	17	11	65	—	—
44. Narva	126	116	75	65	24	5
45. Kõmme	43	43	28	65	6	—
46. Tallinn 3.	113	124	78	63	27	4
47. Kuresaare	47	19	11	58	—	—
48. Tartu	298	248	139	56	60	4
49. Vaide	32	30	16	53	16	—
50. S.-Jaani	26	33	13	39	—	—
51. Väandra	5	8	3	37	1	—
52. Tallinn 4.	19	21	7	33	—	—
53. Keila	4	4	—	—	—	—
54. Kõoküla	6	6	—	—	—	—
55. Väitritu	3	4	—	—	—	—
	2015	1977	1516	77	478	82

siis põgenevad saatan ja tema vägi, teades väga hästi, et nad on kaotanud lahingu. — *Review and Herald*, 13. mail 1862.

Misjonitöö aruanne

4. veerand 1939 a.

Usuühingud ja grupid	Lükmeid	Aruandjad	Aruandjate arv	Hommikuvalve	Püblaasta	Pöbitunde	Misjonikäike	Koosolekute toodud	Abisatud	Haigeravi kordi	Riideid	Toidetud kordi	Raamatuid	Traktaate	Ajakirju	Misj. kirju
2. Valdiski	1	1	100	1	—	13	3	—	2	9	—	18	33	16	29	—
3. Tava	20	20	100	20	6	173	96	11	5	6	—	—	—	—	9	1
4. Sutleva	5	5	100	—	—	12	5	—	9	13	2	—	—	1	18	131
5. Misjonitool	29	29	100	—	—	36	72	29	—	—	—	—	11	—	—	197
6. B.-Koola	7	6	86	5	—	25	—	—	20	5	—	20	—	—	—	239
7. Sullamaa	14	12	86	12	4	48	80	10	—	12	—	—	—	—	—	—
8. B.-Kunnu	12	10	83	8	1	149	57	3	60	24	2	60	10	7	36	—
9. Paadremaa	18	15	83	12	—	122	50	5	370	50	4	310	6	2	86	7
10. Stogaiste	11	9	82	9	—	29	23	—	49	39	—	11	4	4	66	15
11. Abja	16	13	81	8	1	50	12	—	8	—	—	—	—	—	50	2
12. Sörve	5	4	80	3	—	—	10	—	60	39	—	103	1	—	5	—
13. Põltsamaa	57	44	77	37	3	418	104	52	—	—	—	2	—	—	32	1
14. Tallinn 1.	192	143	74	84	37	444	365	176	194	70	26	228	5	27	65	1
15. Nutsla	22	15	68	20	2	17	10	64	193	96	26	66	105	92	724	82
16. Jõgewa	22	15	68	15	2	115	90	14	3	—	—	—	—	—	150	—
17. Mõbu	18	12	67	16	1	8	145	—	36	109	15	33	4	2	319	—
18. Väitriku	3	2	67	—	—	2	5	—	—	3	—	—	2	—	—	—
19. B.-Kunuste	14	9	64	12	—	78	24	11	—	—	—	—	—	—	5	—
20. Emmaeste	5	3	60	5	—	13	—	—	42	1	—	6	—	—	35	1
21. Tallinn 3.	113	64	57	53	21	599	315	321	—	—	—	—	—	—	20	—
22. Värnu	98	55	56	42	13	366	261	96	93	261	30	170	130	318	335	21
23. Rõmme	43	24	56	14	4	31	107	10	76	37	26	63	31	31	388	23
24. Kõru	16	9	56	8	2	65	28	1	14	24	9	17	2	21	87	11
25. Mõnere	11	6	55	6	5	8	4	—	18	—	—	—	2	—	16	—
26. Saapõlalu	33	18	54	16	4	63	42	44	—	—	—	—	—	—	16	5
27. Narva	126	64	50	54	12	395	470	230	59	24	—	4	23	84	156	12
28. S.-Mõnastein	22	11	50	10	4	142	75	27	89	80	11	57	39	32	209	27
29. Kõva	12	6	50	10	—	24	35	3	27	9	9	8	16	8	80	3
30. Kõrbla	21	10	48	4	—	108	55	78	3	—	1	—	1	—	10	—
31. Lõvi	31	15	48	7	1	94	64	18	44	1	17	26	16	4	117	6
32. Võru	25	12	48	12	2	54	—	7	—	9	9	—	16	—	57	1
33. Jõhvi	17	8	47	4	1	142	59	10	31	15	7	36	3	4	87	18
34. Kõnere	66	30	45	18	5	95	94	9	26	31	14	14	5	1	80	3
35. Põde	32	14	44	10	5	100	68	15	114	2	1	11	3	15	931	1
36. Kõva	24	10	42	6	4	20	15	13	5	—	4	7	9	—	122	—
37. Tartu	298	125	42	77	17	1140	871	318	587	377	116	504	58	330	523	50
38. Võõla	11	4	36	6	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	5	—
39. Tallinn 2.	205	71	35	43	23	124	255	175	87	87	51	58	34	275	361	51
40. Otepää	15	5	33	2	1	12	10	—	—	—	1	—	1	10	70	—
41. Põhvi	33	11	33	10	1	110	85	42	56	26	18	12	11	20	28	16
42. J.-Saani	28	7	25	5	1	42	30	7	5	6	4	—	7	—	260	3
43. Väandra	5	1	20	1	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1	1
44. Kõlku	11	2	18	11	—	5	6	—	10	12	—	—	—	—	—	—
45. Abja	12	2	17	—	—	20	40	—	—	—	—	—	4	—	25	2
46. Määri	27	4	15	4	1	30	41	—	7	—	—	—	—	—	61	3
47. A.-Rõmme	15	2	13	2	1	48	15	2	16	—	1	1	7	3	6	—
48. Lõva	24	2	8	2	2	—	9	10	—	—	—	—	2	—	10	—
49. Keila	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
50. Kuresaare	47	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
51. Kõnere	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
52. S.-Saani	26	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
53. Tallinn 4.	19	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
54. Valga	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
57. Rõnne	—	16	—	14	5	283	273	94	—	—	—	—	—	—	—	—
55. Viljandi	34	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
56. Kõõla	6	—	—	—	—	—	—	—	94	55	18	5	132	154	361	35
	2015	982	48	1213	192	5948	4508	1905	2543	1532	422	1904	754	1504	6707	440

MISJONIPÖLLUD

Loeng 2. märtsil.

Sumala abi kõval misjonipöllum.

Misjonipöllum Sõuna-Sumatras on üks kõwemaid Hollandi Ida-Indias. Sealne rahwas on enamikus muhamedlased, seepärast on meie pooldajaks enamasti waranduslikult tehwad, liiserännanud jaawalased, timoreesid jne. Saarele pääs on wõimalik ainult weefõidufitega ja misjonäri reis siina pole ohtu. Buutümedest ja palmilehtedest on õed-wennad ehitanud siina palwela. Üksed valmistati sellele misjoni kulul ja seega wiidi lihtsa jumalatoja ehitus lõpule. Koguduse liikmetel ei ole siin mingit wõimalust arstiabi saamiseks. Mitmed on jellestõttu langenud surma ohwriks. Siin ei ole inimesi kunagi õpetatud, ükski ei osta lugeda ega kirjutada, aga siiski nad ostawad laulda siionisaule. Nad on väga õnnelikud, kui neid külastab wärismaalane ewangelist, aga suurõndmuseks on neile misjonäri külastus, mis toimub kaks korda aastas.

Tollel raske misjonipöllum pole näha inimeste hulgaliselt osawõttu, nii kui see on meie uniooni teistes osades, aga iga usklik siin on päästetud usklikult, nii kui tuff tulest. Töötades on Sumal annud meile palju julgustawaid kogemusi. Üks meie ewangeliste külastas kord raskesti haiget hiinlannat. Ta juhtis tema tähelepanu Suurele Krstike, kellel on wõimus abi anda iga ühele. Naine sai unt lootust, nii et ta ühe koguduse õe kaasabil külastas meie koosolekut. Tõsiste palwete mõjul sai ta warsti terveks ja ta süda kuulus siis Issandale. Kui teda teistega ühes ristiti Sõuna-Sumatra lahes, siis oli see tervele kogudusele õnnistuse ja rõõmutund. Wisast edust hoopimata oleme tänulikud Sumalale 254 ustawa hinge eest. Nendest moodustatud kümme kogudust töötawad siin Issandale andumuse ja heade tagajärgedega.

Loeng 9. märtsil.

Kirjandusewangelistid Filippiinidel.

Filippiinidel on üle 300 kirjandusewangelisti. Tolle saareriigi 13 miljoni elaniku keskel teewad nad oma töö julgesti ja ustawalt. 1937. aastal ristiti nende töö tulemusena 166 hinge, aga 1938. aasta oli weelgi edukam. Kirjandustöö edu on kinnitanud siin imelised kogemused.

Sagawani orus leidsime 12 isikut, kes olid juba 10 aastat ühiselt wühitsemud hingamispäewa. Selle töö tunnetuse olid nad saanud kunagi raamatu „Suur Wõitlus“ läbi. Praegu valmistawad nad endid ristimiseks.

Mindanaos külastas meie koosolekut mees, kes oli tulnud üle 30 km. kaugusest läbi tiheda metsa. Meest oli mõjutanud reisu ette wõtma raamat „Suur Wõitlus“, mida ta oli laenanud oma sõbralt ja lugenud. Kohale jõudes ta otsis üles ewangelisti ja oli rõõmus kui ta teda kohtas pika ja raske reisi järele. Sellele järg-

neval koosolekul mõjutas Sumala Waim meest nii, et teda wõidi ristida.

Üks kirjandusewangelist müüs kord kaks raamatut ühele wanale mehele. Hiljem wühitsemes see mees hingamispäewa ja õppimise järele ristiti teda ühes pojaga.

Ormoce postijaama ülemat aratati ühel warabonnikul tugewa hõppimisega ussele. Üksel seisis kaks kirjandusewangelisti. Nad teatasid oma töö ja küsisid postiametnikult, kas ta teaks loowitada neile korteri selles linnas. Nende inimestuseks tutius postiametnik nad enei inure korterisse, kus nad iga õhtuõõgi järele olid koos postiametniku perekonnaga. Jutt keeles siis alati ewangeliumi ja piibli ümber. Postiametnik oli kuulustest väga mõjutatud, aga ta ei julgenud teha otustawat samm, sest ta kartis kaotada oma head kohta. Aga hiljem siiski lastis ta ennast ristida ühes perekonnaga, ja praegu on nad edukad ning õnnelikud kirjandusewangelistid.

Säärased juhtumid wõiks jutustada palju. Need tõendawad kui suur mõju on meie kirjandusel ja kirjandusewangelistide tööil Filippiinidel.

Loeng 16. märtsil.

Kuulutuse edu

Mindanao on suuruselt teine ja rikkaim saar Filippiini saartegrupis. Seepärast nimetatakse seda õigusega „wõimaluste saareks“. Mindanao walitus on silmapaistwat hoolt pannud saare ilustamise ja teede eest. See teedewõrk on meelitanud saarele palju elanikke. Ka paljud adventuslikud on siina rännanud, et leida seal wäremaid eluwõimalusi. Aga sellejuures ei ole nad unustanud rääkida oma uutele naabritele oma usust. Selle läbi on misjonitöö teinud siin suuri edusamme. 1938. aastal oli jellel saarel juba 2600 usklikku ja saarel wõidi organiseerida iseseisew misjonipöllum.

Saarel ainuwa 17 paganliku sugubaruga on meil hea wahetõrk ja nad on kuulutusele wastuwõtlikud. Ühe kogudusewanema töö läbi sai tõest huwitatud üks mees jubano sugubarust. Sumal aitas tolle mehe õilsaid püüdeid nii, et ta wõttis kuulutuse vastu ja lastis end ristida. Järgnevalt kuulutas see mees waimustusega ewangeliumi oma sugubarus. Ewangelist, kes 1935. a. reisis tema elukohta ümbrusest läbi, leidis seal üle 50 tõest huwitatud hinge, kes usinasti kaasa aitalid sealle palwela ehitamises.

Saare idakaldal on sugubaru, kes elab weel sügawas patus ja ebatuses. Usklikel pühadel toodi seal weel hiliinti inimohwreid kurjade waimude lewitamiseks, ja salaja tehafe seda weel praegugi.

Me oleme rõõmsad ewangeliumi edu pärast jelle rahwa seas. Suur arw nendest on töö vastu wõtnud. See on muutnud nende elu ja wabastanud ebatusist. Me wajaime siia weel ühte misjonäri, et Lunastaja tahtmise järele wõidurikkalt kuulutada ewangeliumi.

T e a t e i d

Eduard Ney Pärsiasse.

Vend E. Ney, kes ajuti õpib Teoloogia Seminaris Washingtonis, on saanud kutse Lõuna-Euroopa divisjoni II osa poolt minna misjonäriks Iraani, Pärsiasse. Selle divisjoni esimeheks on meile tuntud vend H. L. Rudy.

E. Ney valmistab praegu ette ja õpib keelt sellele põllule minekuks, kuna samal ajal tema abikaasa ühes lastega valmistuvad järele sõitmiseks Ameerikasse. Seal saades ühise sissesõidu viisa, nad lähevad oma uuele tööpõllule.

Liidu nõukogu võttis vastu L.-Euroopa divisjoni ettepaneku ja vabastas E. Ney Eesti Liidu kohustustest ja peab teda nüüd omaks välismisjonäriks. E. Ney ja tema abikaasa on Eesti Liidus töötanud ligi 20 aastat, olles kogu aeg vastutavatel kohtadel ja hoolas omal kohal. Uus tööpõld ei ole sugugi kergem. Seal on töötatud üle 25 aasta, aga seni on kõigest 150 liiget. See näitab sellel põllul veel tegemata tööd, mida tõesti on raske edustada muhamediusuliste seas.

Meie soovime Jumala õnnistust Eesti kolmandale välismisjonärile. Soovime, et Jumal kaitseks õde Neyd ühes lastega hädaohtlikul mere-reisil ja hiljem kogu perekonda reisil uuele misjonipõllule. Meie palved ja misjonivaim saatku neid, ja kui me siin ei peaks enam kohtama, siis loodame üksteist näha suurel Issanda võidupäeval.

Uus piiblitöoline — A. Silvet

Liidu nõukogu kutsus piiblitööliseks vend Arseni Silveti (Seimann). Meie uus piiblitöoline on elanud ja astunud kogudusse Tallinnas. On lõpetanud tehnikagümnaasiumi. Usulise hariduse omandas Suschenhofi misjonikoolis ja Taanis Skradsborgi sanatooriumis, kus ka lõpetas raviteaduslikud kursused. Seejärele õiendas Tartu ülikooli juures eksamid massaaži ja tervisvõimlemise alal.

A. Silvet töötab praegu piiblitöölisena Tallinnas, Kopli linnaosas. Soovime Jumala õnnistusi noorele piiblitöölisele.

Kirjandusevangelistide kokkutulek

Kirjandusevangelistide kokkutulek on kevadpühade ajal. Ootame külalisteks Inglismaalt L. A. Vixie't ja Lätist A. Jurkeviči.

Kõiki, kes on huvitatud sellest tööst, palutakse kirjutada kirjandusevangelistide juhile V. Viirsalu'le, Tallinn, Merepuiestee 14-a.

Noortenädal — 2.—9. märtsil

Palume kõikidel meie kogudustel kinkida erilist tähelepanu palvekoosolekutele selle nädala puhul. Palvetagem noorte ja junioride pärast kodudes ja palvelates. Tehkem see nädal tõeliseks noortenädalaks.

Loengud noortenädalaks ilmuvad meie noorte ajakirjas „Juhised Noortele“, mis saadetakse kogudustele.

Jumal ise õnnistagu meie noorte nädalat!

Leinateated

Praeguse sõjamõllu ohvrina jäi Põhjamerele kadunuks ühes kaubalaev „Minaga“ Robert Kaar, Tallinna koguduse liige. Laev, kuhu ta oli astunud ajutiseks teenistusse kokana, jäi kadunuks detsembri algul m. a. Ega tema küll enam ole mujal kui puhkab vetehauas. Meil on sügav kaastunne tema abikaasale ja kolmele väikesele lapsele. Palume, et Issand armulikult saadaks neid ja tasandaks nende muutunud eluteed. Südamest kahju tunnevad vend Kaarist kõik koguduseliikmed Tallinnas, Nõmmel ja Keilas, kus ta on tegutsenud liikmena.

Hermine Dreiman, Võru koguduse liige, läks puhkama 20. detsembril l. a., 33 a. vanuses. Vaevalt lapse-aa ületanud, tutvus ta Võru koguduse asutamise päevil advent-tõega ja andis oma südame Issandale. Ehkki vahepeal maailm teda ründas, ta leidis uuesti tõe aluse ja oli kogu oma liikmeksoleku ajal ustav koguduse kaastöeline. Ta tegeles laulukooris, noorsoojuhina, koguduse ja hingamispäevakooli kirjutajana ja muudel aladel. Oma kohuseid ta täitis alati täpselt ja hoolsalt, isegi haiguse ajal ta tegi oma töö kuni haiglasse minekuni. Hauda viis teda kopsuhaigus. H. Meier.

Määri koguduse liige õde Julia Kääri uinus viimsele unele 12. jaanuaril 1940. Kadunu on oma 63 eluaastast adevtntlootuses rõomustanud 5 aastat. Loodame teda näha võitjate ridades ülestõusmisel. H. Kaasik.

Lühikese haiguse järele lahkus siit maailmast 14. jaanuaril s. a. Tallinna I usuühingu liige Tiiu Sein. Oma 80 eluaastast oli ta 8 aastat meie usuühingu liige ning vaikse ja lahke olekuga võitis ta kõikide südamed.

Oma elutee lõppedes 83 aasta vanaduses läks vaikselt puhkama Jõhvi koguduse vanim liige Leena Sammel. Meile on jäänud temast 24 aastat usus olles häid mälestusi. Loodame teda kohata ülestõusmise hommikul. J. Daniel.

Wäljaandja: SPV Eesti Liit. Toimetaja ja talitaja: Merepuiestee 14-a, Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Abitoimetaja: S. Pilt.

Tellimishind: Ühtikümnend 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jookswa arwe 192.

„Kirjatrükk“, Tallinn, RÜÜM 4.

28. veebruaril 1940.

Hind 15 senti.